

Thế Thân - Nguyệt Lệ Vô Song

Contents

Thế Thân - Nguyệt Lệ Vô Song	1
1. Nguyệt Lệ Vô Song - Chương 1	1
2. Nguyệt Lệ Vô Song - Chương 2	2
3. Nguyệt Lệ Vô Song - Chương 3	3
4. Nguyệt Lệ Vô Song - Chương 4	6

Thế Thân - Nguyệt Lệ Vô Song

Giới thiệu

Là một thế thân. . một thế thân thất bại. Nàng bỏ đi hận thù để yêu hắn, nàng bỏ sau lưng sự nghiệp phục quốc để th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-than-nguyet-le-vo-song>

1. Nguyệt Lệ Vô Song - Chương 1

“Chát.” 1 tiếng vang vang lên trong căn phòng ồn ào khiến tất cả trở về yên tĩnh... Nô tỳ, nô tài quỳ rạp dưới đất, trên giường một nữ tử ôm chặt lấy hông nam tử bên cạnh, sắc mặt trắng bệch, vẫn còn vương nước mắt...

Nam tử kia 1 tay ôm lại lấy nàng ta, một tay đánh vào mặt một nữ tử khác khiến nàng ấy ngã rạp xuống đất, gương mặt anh tuấn đỏ bừng giận dữ, ra tay không chút thương tiếc... Hắn- Kính vương gia Kính Phong của Long Vũ Hoàng Triều...

Nữ tử kia như vẫn không tin bản thân mình lại bị tát, đôi tay run rẩy ôm lấy bên má bỏng rát, ngẩng đầu lên lộ ra dung nhan tuyệt mỹ...

Đôi mắt nàng mở lớn, nàng như thật sự không ngờ, không dám tin, không cam lòng...

“Người đã hại chết hài tử của Liên Nhi, người.. là hung thủ giết người..” Hắn càng ôm chặt nữ nhân trong ngực, ánh mắt thù hận nhìn đến nàng mà không để ý, nữ nhân trong ngực hắn, không còn vẻ đau buồn, mà là một bộ dạng đắc ý...

Nhìn thấy hết thảy, nàng cười tự giễu... Nàng thua, nàng đã thua trong cuộc chiến giành nam nhân, không nàng đã thua ngay từ phút đầu...Trong tim hắn vốn dĩ không có vị trí giành cho nàng...

Kiên cường ngược mắt lên che dấu cảm xúc đau đớn ở đáy mắt, nàng mỉm cười nói lại với hắn...

“Tại sao người biết ta là người đã giết chết con của người và Ngọc Liên chứ..”

“Không là người thì có thể là ai, ta không ngờ người lại vì ghen tỵ với Liên Nhi mà có thể bỏ thuốc vào canh hại nàng ấy mất đi hài tử... Người cũng từng là mẫu thân, sao lại nhẫn tâm như vậy chứ...Ta...ta thật sự quá thất vọng về người.” Hần kìm chế bản thân, giọng nói lại có chút chán nản, bày tỏ sự thất vọng cùng cực...

“Ha...haha, mẫu thân? Hài tử? Người? Ta..có sao? ừ, Hài tử của ta, hài tử của ta nó chết rồi..Nó chết rồi người biết không.... Nó chết, không phải vì người và ả Ngọc Liên đó sao? Ngày hôm đó nếu người không bỏ đi để lại ta một mình trên núi, ngày hôm đó nếu người đưa ta về vương phủ trước thì hài tử của ta, hài tử của ta khi vừa chào đời có thể vì bị ngạt mà chết hay saoooo... Người...người có hiểu được cảm giác mà khi thấy đứa con bản thân mang thai 10 tháng chết trước mặt người như thế nào không? Người có biết rằng một tháng trời sống trong bóng tối bên cạnh thi thể của hài tử vừa chào đời đã lạnh ngắt thối rữa mà bất lực, người có hiểu cho ta sao... Người làm phụ thân như người... còn có thể nói ta nhẫn tâm? Nực cười...nực cười mà...” Nghe thấy hần nói nàng như vậy, nàng như đã mất bình tĩnh đứng phắt dậy, chỉ vào mặt hần, nước mắt bất lực chảy xuống thống hận... Cái cảm giác đau đớn ngày ấy, bất lực ngày ấy, cảm hận dần vật, lại ủa về... Khi mất đi đứa nhỏ còn chưa ra đời đã chết, nàng như đã hóa dại... Vậy mà giờ đây hần lại nghi ngờ nàng hại chết hài tử của nữ nhân khác với chàng... Đau...Đau thấu tâm can...

2. Nguyệt Lệ Vô Song - Chương 2

“Người... Haiz, Tuệ Chi, hài tử đã chết, người cũng đừng ôm quá khứ mà cảm hận chúng ta... Ngày đó, Liên Nhi bị phong hàn, ta cũng là bất đắc dĩ mới để người ở lại trên núi, sau đó ta cũng sẽ định quay lại đón người.. Nào ngờ, Liên Nhi lại bị bệnh tới hơn 1 tháng, ta không thể rời khỏi nàng ấy... Sau khi nàng ấy khỏi bệnh, ta liền lập tức lên núi đón người... Người không biết ta cũng vô cùng lo lắng hay sao, lòng ta suốt một tháng trời đều nóng như lửa đốt, để một người phụ nữ mang thai ở một mình trên núi, người nghĩ ta có thể bình thần sao... Nhưng khi đến nơi, ta càng không ngờ, người đã sinh hài tử, hơn nữa... hài tử đã chết...” Nam nhân bất ngờ vì hành động của nàng, nhìn thấy đôi mắt trong sáng trước kia giờ đỏ ngầu thống hận, hần đành phải hạ giọng xuống...

“Ha..haha, nói qua nói lại, người vẫn là nói ta tự làm tự chịu, ta mất hài tử, là đáng sao... mẫu thân như ta phải nhìn nỗi đau hài tử mà không được cảm hận kẻ đã giết nó, không thể đau lòng cho nó sao...” Nàng cười như điên dại mà nước mắt vẫn không ngừng rơi... Tim đau đớn khó tả, ôm lấy ngực chỉ mong sao có thể hít lại chút không khí còn cảm thấy, trên đời này... Mọi thứ đều là nàng làm sai, nàng tự chịu...

” Ta không nói người không được đau lòng cho nó, ta là phụ thân của hần, ta cũng rất đau lòng... Nhưng người cũng không thể nhẫn tâm vì báo thù cho con của mình mà lại đi hại chết mẫu tử Liên Nhi, đứa bé vốn không có tội...” Hần gắt lên với nàng, càng ôm chặt nữ nhân kia trong ngực. quyết liệt nhìn về phía nàng...

“Phải, đứa nhỏ không có tội, con của ta, con của nàng, đều mất rồi! Giờ ta có nói gì nữa, người cũng không tin ta, bắt ta đi... dày vào lãnh cung... xử tử, tra tấn, người làm gì tùy người... Ta, không còn gì để hối tiếc...” Lời nói của hần, việc làm của hần, hình ảnh trước mắt đã khiến nàng như mất hết sức lực, ngồi sụp xuống đất, cúi đầu xuống để mái tóc sau lưng rũ xuống che khuất tầm mắt, khiến nàng không phải tiếp tục nhìn cảnh người ta ân ái... Nước mắt, từng giọt, từng giọt, rơi trên sàn gỗ, thấm đẫm một mảng...

“Người... Người đâu, vương phi không tuân thủ nữ tắc, ghen tỵ tiểu thiếp, tổn hại huyết mạch hoàng thất, giáng làm tiểu thiếp, dày vào biệt viện, không cho ăn uống 3 ngày, nếu ai dám trái lời, giết không tha..” Nhìn giọt nước mắt nàng rơi, lòng hần như bị ai bóp nghẹn, có lẽ thời gian 3 năm đã khiến hần rung động với nàng... Nhưng người hần yêu, yêu sâu đậm là Liên Nhi đã trở lại sau bao năm tìm kiếm.. Hần không thể để nàng ấy chịu ủy khuất.. Tay trong tay áo nắm chặt, quyết tuyệt vung áo bào ra lệnh, ngoảnh mặt đi, không nhìn nàng tới 1 lần...

Nghe lệnh hần, binh lính từ ngoài 4 tên đi vào, lôi nàng từ dưới đất ra ngoài, nàng không phản ứng, không vùng vẫy, không la hét, ngoài dự tính, nàng nở một nụ cười thật tươi..

” Phong... chúng ta kết thúc rồi...”

3. Nguyệt Lệ Vô Song - Chương 3

Đội mấy tên lính đã kéo nàng ra xa hẳn mới quay đầu lại, nhìn bóng dáng mờ ảo trong màn tuyết trắng, khe thở dài, vô thức ôm chặt lấy Ngọc Liên trong ngực, còn nàng ta thì nở một nụ cười đắc thắng...

“Két.” Cánh cửa tàn tạ mở ra, nàng bị 4 tên lính đẩy vào trong phòng ngả rạp xuống đất, bọn hắn khinh bỉ liếc nàng, đóng sập cửa quay đi. Nàng chống tay từ từ đứng dậy như không để ý đến hành động vừa này của mấy tên kia... Nàng hiểu rõ rằng nơi này chính là nàng cao đạp thấp, gió chiều nào theo chiều ấy, kẻ nào có quyền lực thì kẻ đó là thần thánh còn những kẻ thất thế... thì chỉ là những con kiến nhỏ nhoi mặc cho người khác dẫm đạp.

Đứng lên khỏi mặt đất lạnh lẽo, đánh giá căn phòng. Căn phòng cũ kĩ, ảm đạm, chỉ có 1 chiếc giường đá bên trên có thêm tấm chăn mỏng đã rách, chiếc tủ mộc nát gãy rời, chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh giường đồng thời có 1 chiếc bàn gỗ ở giữa phòng. Bên trên có để bộ ấm pha trà bằng đất nung đỏ đã mẻ nát, chiếc cửa sổ bị thủng lỗ lớn nhìn được ra bên ngoài là một rừng hàn mai đỏ thắm xa xa, mạng nhện bám đầy khắp phòng, tối tăm lạnh lẽo, tối tàn đến cực điểm. Nàng khe thở dài, không thể nghĩ đến bản thân sẽ có ngày hôm nay. Gió lạnh thổi lùa qua cửa sổ làm nàng run mình tỉnh lại, từng bước mệt mỏi đi đến nằm lên trên chiếc giường đá, kéo lên tấm chăn mỏng, bao bọc lấy toàn thân, cuộn tròn mình lại, thiếp đi...

“Công chúa, công chúa...” Từ bên ngoài nghe tiếng gọi khiến nàng thức giấc.

Mở nhẹ mắt, quần chăn xung quanh mình, xỏ giày đi xuống giường đi đến bên cửa chính nơi phát ra âm thanh, khe cất giọng.

“Lục Chi, là em sao?”

“Dạ, công chúa, là em, em theo lệnh của vương gia đến đưa cơm cho công chúa.” Nô tỳ tên Lục Chi cất giọng đáp lại, sau đó liền nói với tên lính bên cạnh mở cửa cho mình.

Nô tỳ đó bước qua cánh cửa thì nhanh chóng để khay đựng thức ăn lên bàn rồi quay lại nhìn nàng, kích động ôm lấy nàng, nước mắt rơi như mưa.

“Công chúa a, công chúa của em... Người... người lại chịu khổ như vậy, hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, thái tử điện hạ ở trên trời nhất định sẽ đau lòng lắm, công...”

“Lục Chi đừng nói nữa... Nhìn xem ta cũng đâu có sao, ngược lại em đó, nhớ bồi dưỡng bản thân mình một chút... Khóc như vậy mắt sẽ đỏ lên đó, không đẹp chút nào. Thôi, cùng ta dùng bữa đi!” Nàng ngắt lời nha hoàn của mình, kéo tay nàng ngồi xuống xung quanh chiếc bàn siêu vẹo, cầm lên chiếc màn thầu đã nguội cắn một miếng thì ngừng lại...

Lục Chi thấy vậy thì xấu hổ nói lí nhí.

“Công chúa...”

“Không sao, chúng ta cùng ăn đi.” Nàng cười với nàng ấy, tiếp tục ăn bánh màn thầu cứng ngắt, đưa cho Lục Chi một chiếc bánh còn lại, Lục Chi không nhận lấy chiếc bánh mà nhìn nàng ăn. Nàng cũng không miễn cưỡng từ từ ăn xong, không nói gì, uống thêm chén trà lạnh, đặt xuống.

“Công chúa, nô tỳ phải trở về làm việc, người nhớ phải bảo vệ sức khỏe.” Lục Chi ánh mắt hơi đỏ, dọn dẹp lại mấy cái đĩa, xin phép lui ra, binh lính bên ngoài đóng cửa lại. Nhìn cánh cửa dần dần khép lại, một giọt nước mắt không kìm chế được rơi xuống.

Lẽ nào nàng ấy không biết, vương gia đã hạ lệnh không cho nàng ăn 3 ngày, lẽ nào nàng không biết vương gia hạ lệnh không cho ai được gặp ta... Vừa này, nàng ăn chiếc màn thầu đã biết nó có vấn đề, nhưng nàng vẫn ăn, nàng biết, nếu không ăn, Lục Chi sẽ chết...

”Vương gia, sao người lại tuyệt tình đến như vậy, 3 năm bên chàng
, người như ta cũng chỉ là một thể thân, nói đúng ra là kẻ thứ ba...”

Ngày hôm sau, mọi người trong kinh thành đều biết, Lạc vương phi bị phế, tiểu thiếp tên Ngọc Liên lên làm tân vương phi, 3 ngày sau tổ chức hôn lễ, điều này đã làm chấn động toàn kinh thành.

Từ sáng sớm, trong Kính vương phủ đã nhộn nhịp cả lên, nơi nơi treo lụa đỏ vui mừng.

Một ma ma đến viện của nàng, vớt hết đồ của nàng được thu dọn lại vào trong chiếc tủ đã cũ rồi đi đến bên giường nhìn nàng đang nằm trên giường sắc mặt hơi tái, đáng vẻ cao ngạo.

“Vương phi, à không là Lạc di nương a, hiện tại nha hoàn trong vương phủ đều bận rộn chuẩn bị cho tân vương phi, không ai có thể đến được viện của người để dọn dẹp, mà ngày vui thì như vậy thì không may mắn nha. Bởi vậy, Lạc di nương, phiền người lau dọn biệt viện sạch sẽ, kéo còn dư lại vật đen đui. A, còn nữa, những đồ vật của người đều được để trong tủ rồi, mấy thứ cần để dọn dẹp đều ở đây, đến ngày thứ 2 nô tỳ sẽ đến kiểm tra, nô tỳ cáo lui.” Bà ta nói xong liền khì thế rồi đi khỏi phòng, tuy nhiên binh lính không đóng cửa nữa.

Sau khi bà ta rời đi, chống đỡ cơ thể ngồi lên, sửa soạn lại cơ thể một chút, xuống giường, cầm lấy mấy dụng cụ xô, gáo, giẻ.... Đi ra bên ngoài.

Đi đến bên giếng gần phòng, cố gắng kéo lấy 1 xô nước, nhưng chiếc giẻ cũ nát vào trong xô nước giếng mùa đông, vất kiệt, từ từ tỉ mỉ lau từng chút một. Mấy kẻ nô tỳ đi ngang qua liền hướng nàng buông lời châm biếm nhưng đều bị nàng làm lơ, tức giận xấu hổ quay đi.

“Ào...” Một xô nước lạnh buốt từ trên đầu nàng dội xuống, lạnh toát toàn thân, một giọng nói chanh chua vang lên.

“Không phải chỉ là một tiểu thiếp sao, giả vờ thanh cao cái gì, hừ...” Nữ tử đó nói xong liền quay lưng bỏ đi.

Nước tràn vào mắt làm mờ đi phong cảnh trước mắt nàng, loáng thoáng thấy bóng dáng 1 góc áo xanh lam lướt qua, rồi liền tối om. Nàng ngất xỉu.

Mấy kẻ xung quanh đang ôm tâm trạng xem kịch vui thấy vậy chỉ sửng sốt, 1 tên lính canh cửa chán ghét kéo nàng lại vào trong phòng, gọi đại cho nàng tên đại phu, hẳn cũng chỉ chẩn bệnh qua loa, sắc cho nàng chén thuốc để ở chiếc bàn cạnh giường rồi rời đi. Tên lính đó vốn dĩ không muốn tìm đại phu làm gì nhưng hiện tại hẳn biết rằng nàng ta vẫn không thể chết.

Nửa đêm, nàng mê man tỉnh lại, cảm nhận cơ thể mình nóng ran, cười khổ. Nhìn sang bên cạnh đột nhiên thấy chén thuốc đã sắc nguội, cầm lên, khó khăn nuốt xuống thứ thuốc đen xì đáng ngòm, cắn răng chịu đựng để chiếc bát xuống chỗ cũ. Không nằm xuống ngay mà nàng lấy ra từ trong người vài tờ giấy Tuyên Thành hơi nát, đi đến chỗ bàn đối diện cửa sổ, trên đó có khiên mực và bút lông sẵn. Mở chiếc cửa sổ rách nát ra, ánh trăng từ ngoài hắt vào chiếu sáng một khoảng, gió đêm nhẹ thổi vào. Khẽ run cơ thể, vịn vào chiếc bàn ngồi đến ghế đầu tròn bên cạnh, tự mình bắt đầu mài mực, đặt bút viết. Vừa viết giọt lệ lại không ngừng rơi trên giấy, bao nhiêu ưu phiền, đau đớn đều như đã vỡ òa vào thời khắc này...

Một lúc sau, nàng từ từ gấp giấy lại, gấp lại những tờ giấy chất chứa đầy tâm sự, lời đã hết còn nước mắt, đã cạn.

Để những tờ giấy xuống dưới chiếc gối đầu lâu ngày, việc vừa rồi như đã trút hết sức lực của nàng, nhanh chóng nằm lại trên giường, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau loáng thoáng nghe bên ngoài một hồi huyền áo, ma ma kia, lại đến...

Cánh cửa mở ra, ma ma kia đi thẳng đến bên giường nhìn nàng vẫn đang hôn mê mơ màng, sắc mặt tái nhợt như đã không còn sức sống, đột nhiên những lời nói cay nghiệt để tổn thương nàng lại nuốt xuống, trong mắt bà như có gì đó biến hóa... Phải, nhìn nàng giờ đây bà nhớ về nữ nhi của bà, lúc nó sắp chết cũng như vậy, một nữ hài ngây thơ, thuần khiết lại bị người ta cưỡng bức, mặc cảm tự ti dưỡng thành tâm bệnh, không lâu sau liền ra đi... Không, bà sao có thể sinh lòng thương cảm với nàng ta chứ, chính thuộc hạ của nàng ta đã cưỡng bức nữ nhi của bà, bà làm sao có thể tha thứ. Nhưng, bà thật sự không nỡ, từ một người vốn có thể quyền lực che trời lại lưu lạc đến trình độ này, những thứ phải trải qua cũng không phải đều là trái ngọt.

Bà khẽ thở dài, ra lệnh cho nô tỳ đi nấu chút cháo, sắc thuốc, chuẩn bị cho nàng nước nóng.

Bà giúp nàng lau đi những vết bẩn trên mặt để lộ ra dung nhan mỹ lệ nhưng trắng xanh, đặt chiếc khăn lên trán nàng, vô thức vuốt ve khuôn mặt nàng.

Môi nàng đột nhiên mấp máy, bật ra những tiếng nói yếu ớt.

“Mẫu...mẫu hậu, người đừng bỏ Tuệ Chi, mẫu hậu...”

Bà ngăn người, tay đột nhiên rút lại, lệ nóng chảy ra, vội vàng lấy tay lau đi, quay lưng rời khỏi, chỉ nói thêm với nha hoàn của mình ở lại chăm sóc nàng.. Bà sợ, bà sẽ luyến tiếc cảm giác tình thân...

Nàng mê man được dứt ăn chút cháo rồi uống thuốc, trên người như có thêm sức nặng cùng hơi ấm, lúc ấy nàng mới an tâm ngủ sâu.

Nàng ngủ suốt cả 1 ngày 1 đêm, đến lúc tỉnh lại đã là gần trưa ngày hôm sau, thấy thân mình đã đỡ hơn hôm qua, nàng không còn sốt nữa.

Xuống giường đi giày vào, nàng mới để ý trên người có thêm chiếc chăn bông ấm áp, cười nhẹ. “Không ngờ, trong vương phủ, cũng có thứ gọi là tình người.”

Nhìn qua chiếc bàn ở giữa phòng có một khay đồ ăn đựng cháo và bát thuốc đen ngòm, ngồi xuống, dần dần dùng bữa... Dù sao cũng là một lần chết, có ăn hay không còn quan trọng sao?

Ăn xong nàng cũng thấy trong người thoải mái hơn, đứng lên đi qua chỗ cửa sổ, mở ra, ánh dương ấm áp sưởi ấm căn phòng lạnh lẽo, nghe tiếng nhạc từng bừng phía xa, trầm lắng. Hôm nay là ngày hân thành thân...

Có lẽ người bên ngoài đoán được rằng hôm nay nàng sẽ tỉnh lại hay sao mà nước nóng đã được đem vào trong phòng, được ngăn cách bởi tấm bình phong giản dị, sợ dĩ chuẩn bị nước nóng cũng biết rằng, mấy ngày rồi không tắm rửa cũng không dễ chịu là bao...

Đưa chân ra thử độ ấm của nước thấy rất vừa phải, bước vào để nước bao phủ toàn thân, cọ rửa thân thể rồi ngâm mình một lát...

Bước ra khỏi bồn tắm, đi đến bên cạnh tủ đồ cũ kỹ, mở ra cầm lên bộ phượng bào đỏ rực...

Từng lớp, từng lớp y phục khoác lên cơ thể trắng nõn của nàng, đai lưng, giày trăn châu, bộ diên phượng cửu vĩ, môi đỏ rực, mắt phượng sắc sảo, trong gương đồng phản chiếu một dung nhan mỹ lệ, kinh diễm, chói mắt vô cùng... Nhưng có lẽ chỉ một chút nữa thôi, sẽ không còn người tên Lạc Tuệ Chi trên trần thế.

Nhìn ra bên ngoài trời đã sớm tối đen, nàng đi đến mở cánh cửa ra, 3 người bên ngoài đang đứng yên ổn quay lại nhìn nàng liền sững sờ, lợi dụng cơ hội nàng thất thần nàng nhân lúc đó đánh ngất 3 người họ, lúc trước nàng có học qua võ công.

Không để ý đến 3 người họ đang nằm dưới đất, đi ra ngoài biệt viện tối tăm, hướng về phía rừng mai phía xa. Giày ngọc nện trên nền tuyết trắng để lại những dấu chân của nàng. Từ từ bước về phía trước, chốc lát, nàng đã đứng trước khu rừng hàn mai nở rộ đẹp đẽ. Đây... là nơi đầu tiên mà nàng và hân gặp nhau, cũng là nơi mà hân buông lời hẹn ước với nàng.

Những hình ảnh xinh đẹp ấy như thủy triều tràn về trong tâm trí nàng nhưng có điều.... tất cả chỉ là quá khứ.

Bước vào trung tâm rừng mai đỏ hồng xung quanh, nàng khẽ dơ tay lên, bắt đầu múa.

Gió đông nhẹ thổi phiêu phiêu áo bào đỏ rực, dáng người uyển chuyển thướt tha, cao quý như phượng hoàng, kiều diễm như hoa tươi nở rộ, trăm cái phượng vĩ linh động mỹ lệ, xoay tròn vài vòng, cuối cùng tạo thành một tư thế kết đẹp mắt tượng trưng cho hình ảnh phượng hoàng tung cánh bay lên... nhưng cũng không duy trì được bao lâu nàng ngã xuống bên một gốc mai bên cạnh, tay ôm lấy ngực khó chịu, môi mấp máy rồi phun ra một ngụm máu đỏ tươi, nàng biết cơ thể nàng đã đến cực hạn, độc phát tác làm cơ thể nàng vô cùng đau đớn...

Tuyết... tuyết rơi, đưa tay ra hứng những bông tuyết nhỏ nhỏ, chúng rơi vào trong tay nàng liền tan chảy thành nước mang lại xúc cảm lạnh lẽo.

Nàng cười nhẹ, cảm nhận cơ thể đã suy yếu đến cực hạn, mí mắt dần nặng cụp xuống, bàn tay buông thõng... Màn tuyết rơi càng ngày càng dày, đến nỗi tưởng chừng cả không gian được phủ lên một tấm màn không thể nhìn rõ mọi thứ, một cơn gió thổi qua đem những cánh hoa hàn mai tung bay đầy trời, đẹp đẽ mà thể lương đến vô tận... Đêm đó, có người cười, mà có người phải khóc...

4. Nguyệt Lệ Vô Song - Chương 4

“Ừm...” Tờ mờ sáng hôm sau, nô tỳ kia dần dần tỉnh dậy, xoa xoa cái ót vẫn còn hơi đau, đứng dậy thì nhìn thấy 2 tên lính nằm dưới đất, liền hốt hoảng chạy vào trong phòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng ấy đâu, trong lòng thầm kêu không tốt, bất chấp cái lạnh giá buổi sáng, chạy đến Nhã Nguyệt điện- tân phòng của vương gia và tân vương phi để thông báo.

Đi đến cửa điện thì bị binh lính ngăn lại, quá gấp gáp không còn cách nào khác nàng liền hô lớn.

“Vương gia, vương gia, nô tỳ có chuyện cần báo gấp với ngài...”

Binh lính thấy vậy liền trợn trắng mắt định rút kiếm ra thì tiếng mở cửa vang lên, Kính Phong quần áo chỉnh tề đi ra ngoài, nhìn thấy nàng ta thì hơi cau mày.

“Ngọc Linh, mới sáng ra có chuyện gì, giờ này sao không ở bên cạnh hầu hạ Vũ ma ma, đến đây làm gì?”

Nô tỳ tên Ngọc Linh quỳ xuống, cúi đầu sát đất kể lại toàn bộ mọi chuyện khi nghe đến lúc Lạc di nương mất tích, hần đột nhiên nói to.

“Cái gì? Tuệ Chi mất tích?”

“Vâng...vâng thưa vương gia, di nương đánh ngất nô tỳ cùng 2 vị ca ca canh cửa, đến sáng nay nô tỳ mới tỉnh dậy tìm thì không thấy di nương nữa...”

“Chết tiệt.” Hần cắn răng phun ra 2 chữ rồi bỏ mặc mấy người ở đó, chạy về phía biệt viện.

2 tên lính vừa mới tỉnh lại liền nhìn thấy vương gia trước mắt, máy móc quỳ xuống thỉnh an.

“Vương gia.”

Không nói gì hần đã xông thẳng vào bên trong phòng, nhìn khắp nơi đều không thấy nàng, quay ra rút thanh kiếm của 1 tên lính kê lên cổ hần, gần giọng.

“Nói, Tuệ Chi đâu rồi?”

“Vương...vương gia, thần... thần không biết, di... di nương đã đánh ngất chúng thần...”

“Hừ.” Hần vút thanh kiếm xuống đất, cả 2 tên lính đều run cầm cập đứng đó, không dám lên tiếng. Nhìn xung quanh đều là màn tuyết trắng xóa, ánh mắt hần đột nhiên dừng lại một góc khuất đỏ rực. Đúng, là hàn mai.

Rảo nhanh bước đến phía rừng mai, lòng hần tự nhiên sinh ra dự cảm không tốt.

Đứng trước rừng hàn mai phía xa, hần đã mơ hồ nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc... Là nàng, là nàng sao? Mắt hần trừng lớn chạy như điên đến chỗ ấy, tuyết dính vào giày tan chảy thành nước ướt đầm nặng nề, càng đến gần bóng dáng ấy, lòng hần lại như bị ai đó bóp chặt... Nữ tử nằm trên nền tuyết trắng muốt hàn mai bao phủ xung quanh, thân mang phượng bào của hoàng hậu Hoàng Ngọc quốc- thân quốc của nàng. Đi đến bên nàng, từ từ ôm nàng vào trong vòng tay. Lạnh... lạnh như vậy. Ôm trọn lấy cơ thể ấy, tay mơn trớn trên khuôn mặt được phấn son che đi vẻ nhợt nhạt, tái xanh.

Nàng... nàng sao lại gầy đến như vậy, chỉ có 3 ngày trôi qua thôi mà, chính hần... là người khiến nàng trở ra như vậy sao?

Đôi môi mấp máy run rẩy.

” Tuệ... Tuệ Chi, sao lại ngủ ở đây, nhanh, tỉnh dậy, ra ngoài mà nàng dám mặc phượng bào, là dĩ hạ phạm thượng, còn ngại mạng của mình đủ dài hay sao, nhanh, nhanh tỉnh lại chúng ta về phòng, nhanh tỉnh lại...”

Người trong lòng vẫn không có động tĩnh, hần dần trở lên điên cuồng, ra sức lay tỉnh nàng.

“Tuệ Chi, mau tỉnh lại cho ta, ta ra lệnh cho nàng tỉnh lại...”

“Vương... vương gia,” Từ phía sau vang lên tiếng nói yếu ớt, nhưng hần vẫn mặc kệ nàng ta chỉ quan tâm đến người nằm trong ngực, người đến là tân vương phi của hần.

Nàng ta thấy hần không để ý đến mình, nhìn thấy nàng trong lòng hần đã nhắm mắt, âm thầm cười lạnh, cuối cùng thì đối thủ của ả ta đã chết, cuối cùng cả vương phủ này, cả vương gia, cũng là của nàng ta... Haha, chính nàng ta đã giả mạo lệnh của vương gia để đưa đồ ăn có độc đến cho nàng...

Che dấu đi về sung sướng, nàng ta cắn cắn môi, đột nhiên quỳ xuống, người phía sau thấy vậy cũng quỳ theo, Ngọc Liên mở miệng, nhả ra những giọt nước mắt giả tạo.

“Vương gia, Lạc...Lạc tỷ tỷ đã... đã chết rồi, người hãy để tỷ ấy ra đi...”

Nàng ta chưa nói hết thì đã bị tiếng rống giận của hần cắt ngang.

“Câm miệng... Nàng ấy sẽ không chết, người đâu, truyền thái y.” Hần bế nàng lên chạy nhanh về phía biệt iện gần nhất, bỏ đám người lại phía sau.

Xông thẳng vào trong phòng, đặt nàng lên trên giường để nàng nằm trong lòng mình, thái y nhanh chóng sau đó cũng theo vào, định quỳ xuống thỉnh an thì hần lập tức phát ta miễn lễ, thái y nhanh chóng tiến đến bắt mạch cho nàng, dần dần hần ta cau chặt mày, quỳ xuống bầm bầm.

“Vương gia, Lạc di nương vốn bị trúng độc, lại bị hàn khí nhập thể, không được chăm sóc tử tế, sức cùng lực kiệt, xin vương gia đừng quá thương tâm... nàng... đã chết rồi.”

“Không... không thể nào, người... người lừa dối vương, sao có thể như vậy chứ, người nhất định là lừa ta... cút...cút cho taaaa...” Hần gầm lên điên cuồng tên thái y run lấy bầy hành lễ lui xuống, nhanh chóng không thấy bóng dáng, đầu hần chỉ có có vấn đề mới ở lại đó lâu.

Sau khi tên thái y lui xuống, hần nhìn nàng thô bạo lay cơ thể nàng.

“Lạc Tuệ Chi, Lạc Tuệ Chi, bổn vương ra lệnh cho nàng mau tỉnh lại nếu không, nếu không ta sẽ chém đầu nàng cho ngủ mê phan thất... nhanh tỉnh lại cho bổn vương...”

Những thứ xung quanh đều bị hần hất văng, chiếc gối trên giường bay xuống đất, loáng thoáng có những tờ giấy rơi ra, hần đột nhiên khựng lại. Dùng nội lực thu lại những tờ giấy trong tay, mở ra...

*Vương gia, có lẽ lúc người đọc được lá thư này thì Tuệ Chi đã đến một nơi rất xa... rất rất xa, không thể ở bên cạnh người nữa...

Người còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau hay không? Nếu ngài không nhớ, cũng không sao, ta nhớ. Lần đó phụ hoàng dẫn ta đến Long Vũ hoàng triều, Kính vương phủ vô cùng nổi danh phong cảnh hữu tình, như thi như họa, ta may mắn được dẫn đến tham quan Kính vương phủ trong lời đồn đó. Quả không phụ lời đồn xinh đẹp vô cùng nhưng có 1 nơi mà ta vô cùng yêu thích, là rừng hàn mai.

Tiếng đàn réo riết như tiếng nước chảy trong rừng, như chim hót lạnh lạnh chốn đại ngàn, mà một con người phàm trần như ta đã bị lôi cuốn đi bởi tiếng đàn tuyệt diệu đó. Vô thức, ta đã đứng trong khu rừng hàn mai, không tự chủ bản thân, theo tiếng đàn đó, ta múa lên điệu Phi Phượng Vũ Khúc mà mẫu hậu ta dạy, chàng đàn, ta múa, khoảnh khắc đàn dứt, vũ dừng, ta và chàng gặp nhau... Cứ thế một đoạn nhân duyên bắt đầu, không đúng, là nghiệt duyên.

Chàng nhận lệnh đi diệt vương quốc của ta, giết phụ hoàng ta, bức tử mẫu hậu ta, một đao xuyên tim ca ca ta, thân dân Hoàng Ngọc quốc đều bị giết sạch, 50 vạn người Hoàng Ngọc quốc cứ vậy bị chôn vùi dưới thanh gươm đầm máu của Long Vũ hoàng triều, duy nhất, duy nhất chỉ có ta sống sót. Chàng giữ lại ta, lấy ta làm vương phi, danh tiếng chàng lương thiện lan truyền khắp nơi, mọi người như đã quên rằng giữ lại 1 mạng của ta nhưng cả 1 vương quốc đã nhuộm máu...

Chàng yêu thương ta sủng ái ta, cho ta mọi thứ ta muốn, danh tiếng của chàng càng ngày càng đề cao, nhưng chỉ có ta và chính bản thân chàng mới biết thứ chàng để ý không phải là danh tiếng mà chính bởi vì ta có dung nhan giống với nữ nhân chàng yêu, chàng liên tục tìm kiếm tới 7 phần.

Chàng coi ta là nữ nhân kia mà đối đãi, có lúc chàng còn gọi ta bằng tên của nữ nhân đó – Ngọc Liên. Chàng ở bên cạnh ta nhưng vẫn tìm kiếm nữ nhân đó, 2 năm, 2 năm đó ta với thân phận là thể thân ở bên chàng không một lời oán thán... Dần dần, chàng chấp nhận ta, cho ta một món quà vô giá, ta... mang hài tử của chàng. Chàng buông lời hẹn ước với ta, ta tin chàng.

Ta cứ ngỡ rằng mọi sự cố gắng của ta đã được đền đáp, hài tử của ta sẽ có một gia đình hoàn chỉnh nhưng, ta đã sai, nữ nhân chàng yêu 1 lần nữa lại quay về, chàng... lại bỏ rơi ta.

Ngày đó đi săn bắn, ta cùng chàng và nàng ta bị thích khách truy đuổi trốn vào 1 hang động, nàng ta đột nhiên bị phong hàn mà chàng, lại gấp gáp tự mình bí mật dẫn nàng ta về phủ chữa trị, để lại ta mang thai 7 tháng cùng với một bà đỡ chờ ở trong hang động tối tăm không chút do dự.

Điều ta lo sợ vô cùng đã xảy ra, đúng lần đó, ta sinh non... Cái cảm giác cô đơn về tinh thần, đau đớn về thể xác hòa trộn vào nhau khiến ta như muốn từ bỏ mọi thứ nhưng ta không thể mất hài tử đó, nó đã cho ta sức mạnh để cố gắng, ta thành công hạ sinh nó nhưng, không lâu sau nó đã chết...

Chưa kịp ôm nó vào lòng, chưa kịp nghe tiếng của nó, chưa để nó nhìn thấy mẫu thân của nó lần đầu, thì nó đã bỏ ta mà đi... Nó cho ta sức mạnh, nó lại lấy đi toàn bộ hi vọng sống của ta... Ở bên cạnh thi thể của hài tử đã chết 1 tháng trời, thi thể lạnh ngắt dần thối rữa của nó, dày vò, dày vò đến vô tận... Bà đỡ giúp ta sinh hài tử, giúp ta duy trì sự sống đến khi chàng quay trở lại, thật nực cười làm sao, ta đang trong cơn sinh tử, đứa con đã chết, mà người phụ quân của ta, phụ thân của con ta lại đang ở bên cạnh của người phụ nữ khác...

1 tháng sau chàng đến đón ta về vương phủ, ta gần như đã hóa dại, chàng có thể chữa trị cho ta nỗi đau về thể xác, còn nỗi đau về tinh thần thì sao có thể lành lại... đến gần 1 năm sau ta mới có thể ổn định lại cuộc sống vốn bị đảo lộn, thì nàng ta... lại mang thai...

Chàng vui mừng khôn xiết, nhưng chưa lâu dài thì nàng ta đột nhiên xảy thai, nàng ta vu oan cho ta, chàng tin nàng ta, biếm ta làm tiểu thiếp, đưa nàng ta lên thay thế vị trí của ta... Không dừng lại ở đó, chàng còn sai nô tỳ thiếp thân của ta đến đưa đồ ăn có độc cho ta, ta biết, ta vẫn ăn nhưng ta thật sự không ngờ, chàng lại ghét ta, tuyệt tình với ta như vậy, thì ra, 3 năm ở bên chàng làm vật thể thân, 3 năm ta từ bỏ đi sự nghiệp phục quốc, 3 năm ta từ bỏ đi mối thù sương máu, tất cả vì tình yêu của ta dành cho chàng lại đối với chàng nó không đáng giá bằng một câu nói của nữ nhân đó, đối với chàng nó chỉ là 1 cơn gió thoảng qua trong chớp mắt.

Ngày chàng thành thân với Ngọc Liên, chính là ngày mà ta biết cơ thể ta đã đến cực hạn...

Đến phút cuối cùng ta không muốn mọi chuyện kết thúc như vậy, ta để nơi bắt đầu là nơi chấm dứt, ta đến khu rừng hàn mai đó múa điệu múa Phi Phượng Vũ Khúc, và... kết thúc đi một câu chuyện nghiệt hóa.

Đến giờ phút đó ta đã không còn gì hối tiếc, ta không hối tiếc vì yêu chàng lại càng không hối tiếc đến những việc mà ta chưa làm xong...

Chúc chàng cùng Ngọc Liên- nữ nhân mà chàng dùng cả trái tim để yêu thương sẽ mãi hạnh phúc, đừng nhớ đến ta, 1 người đứng, 1 kẻ thứ 3, hãy coi ta như chưa từng tồn tại...

“Tách... tách...” những giọt lệ nóng hổi rơi trên mặt nàng, hắt rơi lệ... hắt nhận ra, hắt không xứng với nàng, những thứ hắt có ngày hôm nay, đều là do nàng dùng máu thịt, nước mắt để đổi lấy.

“Tuệ Chi... Tuệ Chi, ta có lỗi với nàng...”

Đến cuối cùng, ngay cả khi nàng chết đi thì tình yêu của hắt, vẫn không thể dành cho nàng- nữ nhân đáng thương ấy...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-than-nguyet-le-vo-song>